

marked findes et job under sådanne vilkår, at den pågældende er i stand til at mestre det.

Alt dette foregår i primærkommunerne i øjeblikket, og vi er i Det Konservative Folkeparti bestemt ikke på nogen måde foruroligede over den udvikling, vi kan se, tværtimod. Derimod har SF ret i, at der er et problem, når man flytter byrder fra staten til kommunerne og lader pengene følge efter i bloktilskuddene. Det er jo som bekendt sådan, at statstilskuddet til kommunerne bliver fordelt efter det skattepligtige grundlag i kommunerne, og det betyder, at de fattige kommuner, som ofte vil være udkantkommuner, kan få vanskeligheder, når man bruger den model til at overføre bloktilskud. Det er en diskussion, som kører meget i den kommunale verden og har foranlediget, at indenrigsministeren har nedsat Finansieringsudvalget, som netop sidder og arbejder med den problemstilling, og vi sætter vores lid til, at der derfra kommer et oplæg til, hvordan problemerne kan løses.

Alt i alt må min konklusion altså være, at vi ikke kan støtte SF's forslag.

Aase D. Madsen (DF):

Jeg vil gerne sige til den konservative ordfører, at Dansk Folkeparti er bestemt enig i, at det er bedst for de mennesker, der overhovedet kan komme ud på arbejdsmarkedet, at de også gør det. Men alt er jo ikke solskin og lagkage på dette område, tværtimod.

Socialministeren remsede en række ting, der er sket på området, op i sin ordførertale, og dem vil jeg gennemgå meget nøje, for det er mange af de ting, jeg gerne vil have frem under udvalgsbehandlingen, så jeg kan se, om det virkelig er blevet så meget bedre, at man kan undgå af føre refusionsordningen tilbage til det, den var før.

Jeg vil gerne sige, at de intentioner, der ligger bag dette forslag, er Dansk Folkeparti enig i, for hvis der er for store økonomiske incitament for kommunerne, må vi lave systemet om. Sådant må det være.

Jeg har i den senere tid i øvrigt fået et utal af grelle sagsforløb i hænde. De viser, at meget syge menneskers speciallægeerklæringer bliver tilsidesat af sagsbehandlerne på baggrund af de kommunalt ansatte lægekonsulenters rådgivning. Det virker meget, meget foruroligende, og jeg har samlet en tyk mappe med sager af netop den art. År efter år går med arbejdsprøvning, revalideringsforsøg, aktiviteter og nye speciallægeerklæringer osv. i en sand ond cirkel. Jeg kunne bruge hele min taletid og meget mere på helt

konkrete eksempler på den totalt ødelagte livskvalitet, som tovtrækkeriet med kommunerne indebærer.

Det er meget syge mennesker, vi taler om her, og jeg har stillet utallige spørgsmål til ministeren om lægekonsulenternes fremtidige rolle i førtidspensionssagerne. Men der er tilsyneladende ikke rigtig nogen løsning på, hvorledes man skal få proceduren til at foregå på en mere uvildig måde. Vi har hørt, at sagsbehandlerne skal have bedre uddannelse og den slags ting, og så må vi jo se, hvad der ligger i det. Men det værste er næsten den mistænkeliggørelse, mange kommer ud for, når de – efter et langt opslidende forløb med den ene speciallægeerklæring efter den anden – af sagsbehandlerne bliver bedt om at henvende sig til en psykiater. Så bryder hele deres verden sammen.

Hvis kommunens økonomiske incitament, som jeg sagde før, er grunden til, at vi kommer ud for den slags sagsbehandling, er Dansk Folkeparti villig til at se på, om refusionsordningen skal laves om. I øvrigt kan man måske sige, at det er en lille lap på den førtidspensionsreform, SF gik med til, og som jo deler førtidspensionisterne op i et a- og et b-hold. Det er dybt, dybt diskriminerende.

Yvonne Herløv Andersen (CD):

SF ønsker med dette forslaget at føre refusions-satserne tilbage til niveauet fra før 1999, da vi ændrede dem for at få kommunerne til at engagere sig yderligere for at få førtidspensionisterne i arbejde. Senere tog vi et ordentligt afsæt til det rummelige arbejdsmarked og hele forløbet med den nye pensionsreform, som jo træder i kraft den 1. januar 2003.

Det, vi har haft kig på, har været, om det incitament, vi mente vi byggede ind med refusionsændringen, overhovedet har virket. Her kan man sige, at et af problemerne har været, at borgmestre fra fattige kommuner har stået i kø foran indenrigsminister Karen Jespersen, ganske enkelt fordi de ikke har kunnet løfte opgaven. Det skyldes, at det viste sig, at mange havde en gennemsnitlig indtægt på under 50.000 kr. om året, og det er klart, at det er der ikke nogen der kan leve af.

Men samtidig mener jeg alligevel, det er lidt præmaturlt at ændre satserne. Man har taget problemerne alvorligt i Indenrigsministeriet og har kigget på det i Finansieringsudvalget. Det, man kunne gøre, er at ændre forholdstallene, når man uddeler bloktilskuddene, så man i høj-